ECLI:LV:AT:2022:0318.A420166520.16.L
Lieta Nr. A420166520, SKA-668/2022
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
RĪCĪBAS SĒDES LĒMUMS
Rīgā 2022.gada 18.martā

[1] Senātā saņemta pieteicēja /pers. A/ kasācijas sūdzība par Administratīvās apgabaltiesas 2021.gada 16.decembra spriedumu. Ar minēto spriedumu noraidīts pieteicēja pieteikums par Rīgas Centrālās bibliotēkas (turpmāk – bibliotēka) direktora 2018.gada 27.februāra rīkojuma Nr. RCB-18-37-rs atzīšanu par prettiesisku, bibliotēkas darbinieka faktiskās rīcības atzīšanu par prettiesisku, kā arī pienākuma uzlikšanu bibliotēkai atlīdzināt pieteicējam nemantisko kaitējumu 15 000 *euro* un zaudējumus 240 *euro*.

Spriedumā, ņemot vērā pievienošanos pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai, apgabaltiesa atzina, ka pieteicēja rīcība 2018.gada 8.februārī bibliotēkas izstāžu zālē ir bijusi tāda, kas pārkāpj bibliotēkas lietošanas noteikumus (apstiprināti ar Rīgas domes 2012.gada 2.oktobra lēmumu Nr. 5341), tādēļ kopsakarā ar jau iepriekš pieļautu bibliotēkas lietošanas noteikumu pārkāpumu un pieteicēja pausto par savām tiesībām pielietot fizisku vardarbību, bibliotekāru drošības un bibliotēkas normālas darbības nodrošināšanai pieteicējam varēja tikt piemērota bibliotēkas lietošanas noteikumu 23.punktā paredzētā bargākā sankcija – bibliotēkas pakalpojumu liegšana uz maksimālo viena gada termiņu. Tāpat tiesa secināja, ka bibliotēkas darbinieka rīcība, aicinot pieteicēju pamest bibliotēkas telpas un tādā veidā kavējot pieteicēju klātienē turpināt paust iebildumus pret viņa konstatētajiem pārkāpumiem 2018.gada 8.februāra izstādes norisē, nav radījusi pieteicēja tiesību uz vārda brīvību aizskārumu, un attiecīgi nekonstatēja šādas rīcības prettiesiskumu. Secinot, ka ne bibliotēkas direktora lēmums, ne bibliotēkas darbinieka rīcība nav bijusi prettiesiska, tiesa atzina, ka nepastāv pamats arī pieteicēja pieprasītā atlīdzinājuma piešķiršanai.

[2] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 325.pantam apelācijas instances tiesas spriedumu procesa dalībnieks var pārsūdzēt kasācijas kārtībā, ja tiesa pārkāpusi materiālo vai procesuālo tiesību normas vai, izskatot lietu, pārsniegusi savas kompetences robežas un šis pārkāpums novedis vai varēja novest pie lietas nepareizas izspriešanas. Administratīvā procesa likuma 328.panta pirmās daļas 6.punkts noteic, ka kasācijas sūdzībā jānorāda, kādu materiālo vai procesuālo tiesību normu tiesa pārkāpusi, un pamatojumu, kā izpaužas šis pārkāpums. Tas nozīmē: lai ierosinātu kasācijas tiesvedību, kasācijas sūdzībā, pirmkārt, ir jābūt norādītiem konkrētiem tiesas pieļautiem tiesību normu pārkāpumiem, un, otrkārt, skaidrojumam, kā šie pārkāpumi ir noveduši pie nepareiza tiesas sprieduma.

[3] Senatoru kolēģija atzīst, ka iesniegtajā kasācijas sūdzībā šāda pamatojuma nav. Pieteicējs kasācijas sūdzībā tikai norādījis virkni tiesību normu un tiesību principu (tostarp attiecībā uz ar izskatāmo lietu nesaistītiem jautājumiem), kurus tiesa pārkāpusi. Tomēr pieteicējs nav izskaidrojis, kā šie pārkāpumi izpaudušies un kā tieši noveduši pie nepareiza sprieduma. Lielākā daļa no kasācijas sūdzībā norādītā atkārto apelācijas sūdzības argumentus, uz kuriem apgabaltiesa ir sniegusi izvērstas un motivētas atbildes (par liecinieces liecības pieļaujamību un attiecināmību, suņa atrašanos strīdus pasākumā, bibliotēkas lietošanas noteikumu 23.panta patvaļīgu piemērošanu, bibliotēkas darba traucēšanu, izteiksmes brīvības ierobežojumiem, pieteicēja uzklausīšanu pirms lēmuma pieņemšanas un lietderības apsvērumu izdarīšanu). Pieteicējs šiem apgabaltiesas secinājumiem kasācijas sūdzībā nav sniedzis nekādus pretargumentus, tikai vēlreiz atkārtojis jau iepriekš pausto. Līdz ar to šie pieteicēja argumenti neatspoguļo apgabaltiesas pārkāpumus, kuri būtu pārbaudāmi kasācijas instances tiesā. Savukārt daļa no kasācijas sūdzības apsvērumiem vispār nav saistīti ar apgabaltiesas sprieduma argumentāciju un izskatāmo lietu.

Kasācijas tiesvedības pamatā nevar būt vienīgi pieteicēja vispārēja neapmierinātība ar tiesas nospriesto vai neargumentētas norādes uz to, kas pieteicējam šķiet nepareizs. Kasācijas sūdzības argumenti bez konkrētas sasaistes ar to, kādus pārkāpumus no tiesību normu piemērošanas viedokļa pieļāvusi apgabaltiesa, ir vērsti uz lietas faktisko apstākļu noskaidrošanu un pierādījumu pārvērtēšanu, kas nav kasācijas instances tiesas kompetencē. Bez kasācijas sūdzībai izvirzītajām prasībām atbilstošiem argumentiem senatoru kolēģija nevar pārbaudīt, vai zemākas instances tiesa ir pieļāvusi kļūdas tiesību normu piemērošanā. Tas, ka pieteicējs nav apmierināts ar viņam nelabvēlīgo lietas iznākumu, nenozīmē, ka spriedums ir nepareizs.

Tāpat arī to, vai kasācijas sūdzības izskatīšana ir būtiska judikatūras veidošanai, uz ko norāda pieteicējs, ir iespējams izvērtēt vienīgi tad, ja kasācijas sūdzība atbilst Administratīvā procesa likuma 328.pantā minētajām prasībām.

[4] Ievērojot minēto, senatoru kolēģija atzīst, ka iesniegtā kasācijas sūdzība neatbilst Administratīvā procesa likuma 328.panta pirmās daļas 6.punktā noteiktajām saturiskajām prasībām, kas ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 338.panta otro daļu un 338.[1]panta pirmo daļu, senatoru kolēģija

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību sakarā ar /pers. A/ kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2021.gada 16.decembra spriedumu.
Lēmums nav pārsūdzams.

Senatore A. Kovaļevska Senatore Dz. Amerika Senatore I. Višķere